

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vt Christus sub figura Seraphim Ministro apparens, pati eum docuerit.
Capvt XXXXVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

aciste, deuotione id contemplatus est. Cum
 tem duo isti consodales multis annis spiritali
 essent vsi familiaritate & amicitia, iamque
 inuicem discedere deberent, vicissim sibi ex
 nimio valedicentes, hoc inter se pactum inie
 runt, vt qui prior obiisset, pro illo alter ex tra
 terna amicitia anno vno singulis hebdomada
 bus duas Missas diceret, alteram feria secunda
 de defunctis, alteram sexta feria de Domini
 passione. Post multos annos defunctus est Mi
 nistri sodalis, & quia iam oblitus erat Minister
 datæ fidei de persoluendis Missis, non legere
 at nihilominus fidelem illius egit memoriam
 Sedente igitur illo manè quodam in suo sacro
 llo quasi in mentis excessu, sodalis eius per
 sum ad eum venit, voceque lamentabili dixit
 prohi infidelitatem tuam frater: Eheu quæ me
 oblitus es. Dicente illo, quod ipse in suis Mis
 sis quotidie esset memor, alius respondit id non
 sufficere, sed debere eum Missarum debitum per
 soluere, vt sanguis Christi innoxius in purga
 torium descendens, ipsius dira extingueret in
 cendia: ita fore, vt breui ex purgatorijs locis
 duceretur. Fecit id Minister fide integerrima, &
 ingenti ob suam obliuionem dolore: atq; pro
 pediem alius è pœnis liber euolauit.

*Vt Christus sub figura Seraphim Ministro apparuit
 pati eum docuerit.*

CAPVT XXXXVI.

Contertit sese aliquando Minister ad De
 um per quam seridè orans vt ipsum pati
 doceat

doceret. Apparuit ergo illi per visum similitudo Christi crucifixi in forma Seraphim, qui sex habebat alas, & duabus quidem tangebatur caput, duabus pedes, & reliquis duabus volabat. In duabus infimis alis scriptum erat: Afflictionem sponte suscipe. In medijs hæc habebantur: Feras crucem æquanimiter. In supremis expressum erat. Disce pati Christi formiter. Hæc visionem ubi ille sanctæ cuidam virgini enarrauit, illa respondit. Noueris Pater nouas tibi impendere cruces, quas ferre oportebit Deo sic volente. Illo percontante, cuiusmodi illæ cruces forent, virgo ait: En cuidam cœnobio præficiêris, vt æmuli tui propius te possint attingere, & grauius deprimere. Ergo amplectere patientiam, vt es in illo Seraphim edoctus. Ille ingemuit, futuram expectans tempestatem: quæ reuera illi accidit, vt erat à virgine significatum. Per id tempus tribus annis cœnobium vbi tum morabatur, neque frumentum, neque vinum acceperat, qua re magnis erat debitis obstrictum: Eius cœnobij fratres consilio inito, Ministrum Sapientiæ, quantumuis renitentem, eo quod nouam sibi constatam crucem cerereret, tantam annonæ caritate sibi Priorem elegerunt. Primo igitur die iussit pulsato tintinnabulo fratres conuocari, quibus collectis dixit, vt D. Dominicum implorarent, quandoquidem ille suis promississet fratribus, quod ipsis opem ferret, si in suis necessitatibus eius fidem implorarent. Atque ecce duo iuxta se affidebant fratres in loco vbi erant congregati, è quibus vnus alteri susurrans, dixit perridicule: En quam fatuus est hic Prior, dum iubet

Prædicuntur
Suloni nouæ
cruces.

Fit prior.

Prima eius
ridetur ex
h. ratio.

Rr 3 nos

nos necessitatem nostram ad Deum referens
 Fortè putat Deum cælo patefacto cibum pos-
 que nobis missurum. Alius respondit: Nô-
 do ipse delirus est, sed nos omnes dementes
 mus, qui eum nobis præesse volumus, cum
 men antè cognitum haberemus imperitiam
 esse rerum temporalium, & non nisi in calu-
 suspicere. Ita multis ille lacerabatur iudici-
 niquis & scommatibus. At ille in sententia pe-
 severans, facto manè, iussit Missam cantari
 S. Dominico, ut is ipsis prouideret. Stante
 tem illo in Choro cogitabundo, ostiarius
 euocauit ad opulentum quendam Canonicum
 ipsius singularem amicum: qui sic ait ad
 Noui mi Domine non habere te usum ter-
 secularium: atque hac nocte diuinitus sum
 monitus. ut Dei loco ipse tibi opituler. Quo-
 obrem initio viginti libras Constantiensis
 bi offero Confidas Deo quod is te non dece-
 Ille gaudio affectus, pecuniam recepit, in
 vinum & frumentum comparari. Dei autem
 B. Dominici adiutus ope, cœnobio illi, quod
 diu ipse Prior fuit, necessaria procurauit,
 citque ut nihil ipsi soluere cogerentur. Ille
 Canonicus in extremis ferè constitutus, largi-
 finas legauit elemosinas diuersis in locis
 quibus ipse magis faueret. Deinde Ministrum
 qui inibi Prioris fungebatur officio, ad se
 cersens, aliquam multos ei aureos commo-
 dauit, ut eos alibi inter indigos Dei amicos
 qui vires suas asperis & seueris exercitijs con-
 fecissent, distribueret. Quod cum ille in
 in se reciperet, timens eas, quæ post eum
 runt, vexationes, tandem victus acquies-
 forat
 niam
 eius a
 corat
 Supe
 euen
 thu
 dom
 disso
 dem
 inhi
 iure
 illu
 Peri
 pire
 no i
 ang
 præ
 hac
 um
 mit
 pass
 ctus
 ner
 gul
 nist
 auc
 auc
 se
 ri
 stu
 ces
 gu
 an

Ontario laus
 potitur subsi-
 dio, compa-
 rat que con-
 uenit suo
 necessaria.

OTV

45

forasque proficiscens dispertijt hincinde pecuniam, vt erat pollicitus, vbiunque sperabat eius animæ commodissimum fore: fecitq; id coram fide dignis testibus, & exacta apud suos Superiores ratione. Sed acres hinc illi cruces euenerunt. Namque Canonicus ille filium notum habuit, qui iam consumpserat bona à domino illo ipsi assignata: & cum esset totus dissolutus, rebus perniciosis animum dedit. Idem totus illi pecuniæ Ministro commendatæ inhiabat: quam cum obtinere non posset, sub iureiurando renunciauit Ministro, vbiunque illum deprehendisset, se eum neci daturum. Periculosum ac infestum hoc odium nemo sopire potuit, quamuis crebro tentaretur. Omnino ille Ministrum extinguere voluit. Quibus angustijs non parum diu correptus Minister, præ mortis formidine non erat ausus libere hac illacque proficisci. Eleuatis autem ad Deum oculis, ait cum gemitu: Quod genus calamitosa mortis, te permittente, mi Domine iam passurus sum? Erat ille hoc ipso magis afflictus, quod paulò ante in alia vrbe quidam venerabilis frater ob similem causam miserè iugulatus fuerat. Neminem habere potuit Minister, qui hanc ab ipso molestiam aut vellet aut auderet propulsare, ob illius feri hominis audacem temeritatem. Tandem ille ad Deum se contulit, qui eum ab illo liberauit, celebri morte corpus eius adhuc iuuenile ac robustum perimens. Ad huius mali cumulum accessit alia peracerba crux. Erat totum collegium quoddam, cui multa dederat Canonicus antedictus: sed illi his non contenti, infestis

Infestum perditu cuiu dā hominis in Ministrum odium.

Alia crux Ministri peracerba.

animis in Ministrum incurrerunt, eo
 nollet eis memoratos aureos tradere, nihil
 eum omnibus vexandum obiecerunt. Sicut
 & apud religiosos & seculares eum tradiderunt
 & quæ ille gesserat, passim apud omnes
 lateque in peiorem partem interpretando
 uulgarunt: sicque factum est, ut qua in re
 Deum ab omni culpa esset immunis, tamen
 apud homines malè audire cogere. Hoc
 gotium si quando ad tempus intermissum
 isset, mox denuo repetebatur: idque agi
 multis annis, donec Ministrum benè exag
 sent. Per id temporis in visione apparuit
 sæpè dictus Canonicus egregio indutus habu
 viridis coloris, qui omni ex parte rubicundus
 habebat rosas: dixitque Ministro rectè se ha
 re in illo seculo, orauitque ut æquanimiter
 ret tam immanem, quæ ipsi inferebatur, ini
 riam, certus quod Deus ipsum abunde solui
 tur. Interroganti autem Ministro, quid
 tam præclarus habitus significaret, respon
 dit Rosæ illæ rubicundæ in panno viridi
 designant patientem perpeffionem, quare
 sic ornâsti: cuius causa seipso te omnipotens
 Deus æterno vestiet.

Consolatur
 in afflictione
 sua.

*Quam illum oporteat viriliter dimicare, qui spem
 lem velit referre palmam.*

CAPVT XLVII.

SVb initio conuersionis suæ summopere
 optabat Minister haud vulgariter placere
 Deo, at tamen absque labore & dolore
 Quæ